

Ladislav Babić

Umovi korovom zarasli

[Licemjerje](#), hipokrizija iliti prijetvornost je opća karakteristika ljudskog roda. Posjeduje je svatko, u većoj ili manjoj mjeri, želio to ili ne priznati. Baš kao što nema odraslog čovjeka tko nije baš ništa – u rasponu od od spjalice do tvornice – ukrao, ma kakvim eufemizmima to nazivao. Bezazlenim lažima se uglavnom svi koriste u rješavanju dosadnih osoba, dok se krupnima može "kupovati" ili održavati položaj u društvu ili nekim njegovim segmentima. Sitne nastranosti kojih nas evolucija još nije odučila, često su posljedica što bezbolnije prilagodbe društvu kojim smo okruženi; od najbližih rođaka, preko susjeda do države ili čak cijelog čovječanstva. Ukoliko ne nanose nepopravljivu štetu osobama (uključivo i nas same) ili društvenoj zajednici, uglavnom malo pažnje obraćamo na njih, tretirajući ih tek učinkovitim sredstvom za rješavanje životnih neugodnosti. Drukčije je, međutim, kad se one usade u tkivo društva, kao tendencija koja pretendira zauzeti mjesto božjih ili humanističkih moralnih zakona, a to je (nažalost) danas slučaj širom svijeta, napose u područjima bivše države. Osnovni uzrok samo ćemo spomenuti, ne baveći se dalje njime, a to je prevlast potrošačke civilizacije nad duhovnim vrijednostima, mjera čega je jedno od najvećih zala ljudskog roda – novac. Ne zla samog po sebi, već iskvarenog devijacijama ljudskog duha. Da postoji kritičnija introspekcija jedinki – u smislu egzistencije kritične mase, čime bi nenasilni moralni preporod postao samoodrživ – ne bi bilo problema. No, za

sada, ona je postignuta tek pri konstrukcijama oružja masovnog (samo)uništenja. Političari i vjerske vođe predstavljaju primjere najvećih lažova, licemjera i lopova ljudskog društva. Daklem su, uglavnom, najveća sramota stvorova koji umišljaju da su homo sapiensi. Lopovlukom nek' se bave za to zaduženi organi (i sami premreženi spomenutim ništarijama), pa se zadržimo na moralnim kategorijama, lažima i licemjerjem, ilustriranih s par primjera kakve iole objektivni kritičari mogu pronaći i u vlastitoj sredini.

Hrvatska od raspada *Jugoslavije* klizi ka neofašističkom društvu i rehabilitaciji najvećeg zla u povijesti hrvatskog naroda – ustaštva i njegove kolaboracionističke (kvazi)države. Neki za to okrivljuju *Tuđmana*, no teško da će sjeme niknuti na neplodnom tlu, a još teže uspijevati. Za vlade u osnovi iznuđene prekrajateljem povijesti, licemjernim lažovčinom *Karamarkom*, ova je država dosegla dno (tek nešto pliće no za istjerivanja *hrvatskih Srba*), s tendencijom daljnog potonuća. Premijer čiji ljudski integritet se iscrpljuje u vođenje neke kompanije, instaliran od prije spomenutog nacionalšovinista fašistoidnog profila, u svojoj vladi ima problematične tipove, od koji je dvoje neoustaškog profila. Jednog se riješio tako da je ovaj pod pritiskom optužujućih fakata podnio ostavku, a drugi - ministar kulture - tipični predstavnik formalno obrazovanog ustašoida, što dokumentiraju njegove fotografije, radovi i izjave (sem one iznuđene sa svrhom da ostane u vladi kao neprocjenjiva vrijednost fašizacije države), branjen je od vladajućih i njima privrženih struktura svim sredstvima. Koje se uglavnom iscrpljuju lažju i podmetanjima. Spomenimo da je po vjerskom opredjeljenju spomenuti *Hasanbegović* musliman, a vjerojatno se po narodnosti izražava *Bošnjakom*, što u svemu igra veliku – ali ne islamofobnu ulogu, kako njegovi branitelji nastoje inputirati javnosti. Ovaj autor je "bezbožnik", pa ga ničija vjerska ubjeđenja i rituali koje primjenjuje u slavu boga, ni najmanje ne zanimaju, sve dok ne zadiru u društveno tkivo formalno sekularne države. A potom i u lični život pojedinaca, bili ili ne bili vjernici.

Jesu li *glavni zagrebački imam Aziz efendija Alili* i *dr. med. Gzim Redžepi*, *predsjednik Izvršnog odbora Medžlisa Zagreb*, dobri muslimani i zavrijeđuju li funkcije na kojima se nalaze, svatko će procjenjivati samostalno. Prema autoru, oni to nikako ne mogu biti; zbog manje važnog – jer su profašisti – i onog bitnijeg razloga: nisu ljudi! Naravno, ne u biološkom već u onom najdubljem etičkom, humanističkom smislu, kako to [iznosi](#) etičar *Milan Kangrga*, čemu se dotični nisu ni približili. Vratimo se malo realnim ljudima koji uglavnom trebaju pastire, a kako ih ovce manje biraju negoli im se oni nameću, vode ih kud im se sprdne. Ako, s obzirom na bezbroj dokaza nepobitne prirode koji dezavuiraju i jasno naznačuju moralni integritet ministra kulture, koji se oslanja na najneljudskije postupke dijela svog naroda, spomenuti islamski prelati daju dotičnome podršku, lažljivo i tendenciozno skrećući stvari na navodnu islamofobiju, onda oni više nisu ni velikodostojnici. Samo neuki pastiri kojima je bitno tek pripadaš li jednom od stada - na koje je ljudski rod još uvijek podijeljen – kojim oni mogu upravljati. Postoje merino, suffolk, dorper, rambuže, cheviot, southdown i još bezbroj pasmina ovaca, ali nažalost i "pasmina" ljudskog roda. One se dijele prema narodnosti i vjeri, a utoliko su pasmine ukoliko ne vide da posjeduju jednu jedinu zajedničku suštinu na kojoj treba graditi, a ne dijeliti se – pripadnost ljudskom rodu. Kako je sijaset filozofa tijekom tisućljeća povijesti razvilo osnove humanističke etike – etike za cijeli ljudski rod – svatko tko moral procjenjuje sa stajališta uske grupe ljudi nije negoli ovca, ili ništa vrijedniji pastir stada. Nisu li velikodostojnici hrvatske islamske zajednice u stanju uvidjeti karakter ministra kulture, te ako ih njihovi vjernici u neprihvatljivim stavovima podržavaju, prvo bi se morali duboko zagledati u sebe sama i vlastitu dubinu (plitkost). [Kaže](#) imam *Alili*:

"Dijelili mi političke stavove Hasanbegovića ili ne, on je vrijedan i poštovan član islamske zajednice i svatko od nas pojedinačno ili kolektivno trebao bi se identificirati s njim, zato što smo od kako je imenovan članom Vlade čuli previše denunciranja njegove osobe. Na žalost antiislamske i islamofobne naravi, kazao je imam Alili. Naglasio je i da će se muslimanska zajednica odlučno suprotstaviti denunciranju i zlonamjernom falsificiranju Hasanbegovićevih izjava. "

Koje se to izjave, fotografije i stavovi *Hasanbegovići* falsificiraju kad crno na bijelo denunciraju inegritet ministra kulture, trebao bi imam dokazati. I objasniti kako tip te vrste, uz [hvalospjeve](#) imamu [Handžar divizije](#):

"Po mome sudu, Husein Dozo je, s obzirom na nepovoljan socijalni i politički kontekst u kojem je djelovao, najistaknutiji islamski reformator i obnovitelj islamske misli u povijesti muslimanskih Bošnjaka. Naravno, nisam dovoljno kompetentan da o tome iznosim apriorističke sudove, ali slične ocjene davali su i najvažniji današnji bošnjački islamski intelektualni autoriteti poput Enesa Karića, koji je o kapitalnom značenju Dozina djela pisao i u svojoj 'Povijesti islamskog mišljenja u BiH u XX. Stoljeću',

može biti *"vrijedan i poštovan član islamske zajednice"*? Osim, ako ta islamska zajednica u cjelini nije vrijedna poštovanja, prigrljujući u svoje okrilje i braneći stvorove srodne vrste. Ne bi li se trebali stidjeti štovatelji *"reformator(a) i obnovitelj(a) islamske misli u povijesti muslimanskih Bošnjaka"* koji praktički iz središta nacifašističke ideje "obnavlja" i "reformira" islamsku misao? Štovaoci višestruko nekompetentnog ministra kulture koji propagira srodne stavove, a odriču ga se [kulturnjaci](#), [dramski umjetnici](#), napredni intelektualci, [PEN centar](#), *Židovi*, *Srbi* i progresivni *Hrvati*. Stvar postaje mnogo šira negoli pitanje ministrova integriteta, proširujući se na osobni integritet njegovih podržavatelja. Želi li to moguće netko (uključivo ministra kulture), nakon *Titovog* priznanja muslimana i njihove realizacije kao *bošnjačkog naroda*, revitalizirati *Starčeviću* ideju o [„cvijeću hrvatskog naroda“](#)? Mogu li imam *Alili* i *efendija Redžepi* objasniti koji to član islamske zajednice "nije vrijedan i poštovan", ili misli da pripadanje automatski osigurava bezgriješnost i neupitni moralni integritet? Imama podržava i *Redžepi*:

"Unatoč nevjernim tomama i u "našim redovima", imenovanje doktora znanosti Zlatka Hasanbegovića ministrom u Vladi Republike Hrvatske, po mom najdubljem

uvjerenju, jedan je od najsvjetlijih trenutaka muslimanske egzistencije u Republici Hrvatskoj od njezina osnivanja i samostalnosti! Naš Zlatko, bez navodnika, zacijelo je od najčasnijih, najlucidnijih, najintelektualnijih, najobrazovanijih i najautentičnijih insana koji su pripadali ili pripadaju zagrebačkom džematu”

Pa, ukoliko oni zaista stoje iza svojih stavova, ne bi li bio red da se, kao što viđeniji Židovi ustaju i javno se protive izraelskoj politici prema *Palestincima*, i među muslimanima jave oni koji će opovrgnuti profašističke stavove čelnika svoje zajednice? Ili je hrvatska islamska zajednica toliko degenerirala, da nije svijesna kako upravo stavovi imama i rečenog efendije – podržani od medija iste provenijencije - više doprinose islamofobiji neupućenih, negoli jasni i nedvojbeni dokazi protiv njenog sramotnog pripadnika?

Ljudi su, nažalost, etički prilično labavi stvorovi. Pa učas - čim ukažeš na slabosti skupine kojoj očajnički teže pripadati - umjesto da razmotre argumente, kreću u protunapad. "Ravnoteže" radi, virmimo u katoličko dvorište. *Stepinac* je navodno "kontroverzna" ličnost "*crkve u Hrvata*", mada o njemu postoje nedvojbeni dokumenti, još veći broj ih se skriva u krilu katoličke crkve od javnosti, a sijaset izmišlotina i laži u njegovu obranu truje javnost. Kojoj je važno *tko*, a ne *što* (lako provjerljivo u dokumentima) je rekao. Od intelektualno neprezahtijevnih to je i za očekivati. Vodi se bitka do zadnjeg "komunjare" (takvima se proglašavaju svi koji postavljaju pitanja oslanjajući se na dostupne dokumente) oko kanonizacije ("posvećenja") *nadbiskupa Stepinca*. Moralni autoritet katolika, *Sveti otac*, umiješao se u postupak osnovavši međuvjersku, katoličko pravoslavnu komisiju za "ispitivanje" ovog slučaja. Zagrženi nadbiskupovi pristalice prigovorima *Srpske pravoslavne crkve* uzvraćaju – ne dokumentiranjem njegova života i djela, čime bi se mogli(?) pobiti prigovori – nego infantilnom dosjetkom tipa "a što si ti radio u ratu". Pozivanjem na rehabilitaciju četništva, *episkopa Velimirovića* i inih srpskih suradnika okupatora za vrijeme *NOB*. Samo po sebi već je i to beščasće tipa gledanja preko susjedova plotu, umjesto objektivnog suočavanja sa vlastitim šljmom. Naivni će primijetiti da je iz tog razloga *papa Francisko* (mora se

priznati, ipak moralno superiorniji od svojih prethodnika) i osnovao međuvjersku komisiju za objektivno proučavanje fakata o *Stepincu*. Kako bi se susjedi različitih vjeroispovijesti prestali gložiti oko njegove kanonizacije. Da ne bi! Evo kako *apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj, nadbiskup Alessandro D'Errico* [komentira](#) njeno osnivanje:

Naglasio je kako je papa dobro informiran o reakcijama koje su došle iz Hrvatske. Prije svega, ustrajao je na činjenici da bi mogao i odmah potpisati dekret o Stepinčevoj svetosti jer o tome nema dvojbi", kazao je nuncij. Dodao je i kako je papa o Stepincu informacije dobio još mnogo ranije, putem mnogih Hrvata koje je susretao u Argentini kad je bio nadbiskup Buenos Airesa. 'Ako danas potpišem taj dekret', rekao mi je, 'postoji opasnost jedne nove napetosti između dviju crkava, Srpske pravoslavne crkve i Katoličke crkve općenito, a napose Božje crkve koja je u Hrvatskoj. Kad mi je patrijarh Irinej pisao, o tome sam mnogo razmišljao i smatrao sam da možemo zajedno sjesti za stol i zajedno razmotriti ulogu koju je blaženi Stepinac imao za vrijeme Drugog svjetskog rata, i tako predstaviti i posao koji je obavila Kongregacija, u mirnom ozračju."

Dakle, osnovnim pitanjem postaje ne više istina o hrvatskom nadbiskupu, već manipulacije *katoličke Crkve* oko osnivanja komisije, koja ni nije potrebna, jer "nema dvojbi" o *Stepinčevoj* svetosti! Drugim riječima, članovi komisije zasnovane u sasvim drugoj namjeri od objektivnog proučavanja prigovora pravoslavaca na nadbiskupovu ulogu za *NDH*, trošit će vjerničke pare, prežderavati se i sastajati od *Rima* preko *Zagreba* do *Beograda* uzalud, jer je rezultat već unaprijed poznat! Spomenimo da prijedlog za kanonizaciju [nije proizašao](#) iz proučavanja *Stepinčeve* povezanosti s ustaškim režimom, već iz čistog antikomunističkog stava u odnosu na njegovu poslijeratnu sudbinu:

"...cijeli dosadašnji proces kanonizacije odnosio se samo na period od 1945. godine nadalje i nije sporno da je Stepinac u tom vremenu zauzeo određeni stav,

ali to je ipak samo dio povijesnih saznanja koja možemo imati o njemu. Puno je otvorenih pitanja i cijelo jedno, i to ključno razdoblje, uopće nije bilo predmetom komisijskog proučavanja u Rimu. Riječ je o netaknutom razdoblju i to je ono što sada užasava crkvene i desničarske krugove u Hrvatskoj, to je razdoblje zločinačke ustaške vladavine za koje Stepinac nije iskazao onu vrstu beskompromisnog proturežimskog djelovanja koje ga je proslavilo kao antikomunističkog heroja i kojim je stekao status mučenika vjere."

Lako je opraštati Galileju ili tražiti oprost s pola tisućljeća udaljenosti od nevinih žrtava, uglavnom katoličkih bjelosvjetskih egshibicija; mnogo lakše negoli otvoriti arhive o ["Hitlerovom papi"](#) ili o hrvatskom blaženiku, čime bi se – ukoliko nisu prepravljani ili uništeni dokumenti – jasno i javno mogle razriješiti kontroverze koje ih navodno prate. Za što Crkva nema snage, jer bi bez stida morala pogledati u oči suvremenima i rodbini aktuelnijih pokojnika. Eto, licemjerje ni Svetog oca, organizaciju kojoj je na čelu i ovčju pastvu što guta hranjive floskule, nije mimoišlo. Puno bi sadržajnije bilo kanonizirati [Dianu Budisavljević](#), heroinu koja u svom [dnevniku](#) opisuje napore za spašavanjem djece pred ustaškim režimom, i prilično rezerviranu ulogu nadbiskupa u cijeloj stvari. No, različite sudbine imaju različitu vrijednost za elitne licemjere i njihove organizacije, pa upotrijebljeni u njihove svrhe retorspektivno utječu na krivo vrednovanje osoba. ["Katekizam katoličke crkve"](#) tvrdi:

"Kanonizirajući neke vjernike, to jest svečano proglašujući da su ti vjernici junački vršili kreposti i živjeli u vjernosti Božoj milosti, Crkva priznaje moć Duha svetosti koji je u njoj, i podržava nadu vjernika pružajući im svece kao uzore i zagovornike."

Uz napomenu da *krepost* znači moralnu čistoću, čestitost osobe, jeli čudno da u praksi vjernici jesu kakvi jesu, i da se sve više osipaju, kad im se za *"uzore i zagovornike"* nude ličnosti proglašene svetima mimo objektivne prosudbe o njima.

Knjiga tumačenja božjih nakana i uputa za vjernike (jeli božanstvo toliko nesuvislo pričalo, da ga stoljećima moramo iznova „tumačiti“?) prepuna je pravila kojih se ni njihovi autori ne pridržavaju, ponajbolje tako demonstrirajući vlastitu praktičnu, licemjernu prilježnost istini, pravednosti i čestitosti.

Vratimo se, nikako "islamofobije" radi, na hrvatskog ministra kulture i jednog licemjernog novinara, ili možda tek naivnog nevježu. *Antifašistička liga Hrvatske*, predstavnici *židovske nacionalne manjine Grada Zagreba* i *Srpsko narodno vijeće*, osudili su – kao i sva napredna hrvatska javnost - stavove *ministra Hasanbegovića* i podvukli da takav tip čovjeka – uz neupitno pravo na vlastito mišljenje - ne smije biti ministar. [Međutim](#):

"U ime Srpskog narodnog vijeća (SNV) govorio je novinar i aktivist Saša Milošević... Osvrnuo se i na najavu Hasanbegovićeve skorog posjeta spomen području Jasenovac, istaknuvši kako Antifašistička liga taj posjet očekuje "s nadom i strepnjom: s nadom da će (ministar) nastaviti u smjeru koji je najavljen njegovom isprikom, sa strepnjom kako će se odnositi prema svoje dvije prethodne izjave o Jasenovcu, kada je rekao da se tamo slavi jugokomunistički režim, što naprosto nije točno, te da bi trebalo ukinuti državno pokroviteljstvo nad tom ceremonijom... Nadamo se da će taj svoj skori posjet iskoristiti da kaže nešto više o tome i da odustane od te svoje ideje", rekao je Milošević... Pozvao je ministra Hasanbegovića da razmisli o inicijativama kojima bi se unaprijedio postav spomen-područja Jasenovac, ažurirao zakon koji ga regulira jer je star i neadekvatan, te kako bi se utjecalo na konačno donošenje prostornoga plana jer zbog toga što ga nema to područje je zapušteno i propada."

U Hrvatskoj je postalo uobičajeno da se svatko živ smije javno proglašavati "komunjarom", ali ustaši javno reći da je upravo to što jeste, postalo je nadasve fizički i pravno opasno. U tom kontekstu mogle bi se razumijeti eufemističke akrobacije spomenutog novinara. Ali da on u istoj rečenici uz strepnju spominje i

nadu – zaista je previše! Jeli on toliko insuficijentan ili naivan da se - od javno proklamiranog filoustaše i promicatelja fašističkih vrijednosti - *nada* bilo čemu što bi promicalo antifašističke vrijednosti? Da će dotični unaprijediti spoznaju o jednom od najvećih svjetskoratovnih stratišta, gdje su idoli kojima se ministar divi i promiče njihove stavove klali nevine ljude? Dobro bi bilo da pročita, zajedno s [upraviteljom](#) *Spomen područja Jasenovac*, svjedočenje ("*Konclogor na Savi*") [Ilije Jakovljevića](#) - predsjednika Društva hrvatskih književnika – o logoru iz kojeg je srećom spasio glavu! Govoriti o *nadi* očekujući njeno ispunjenje od gorljivih promotora zla koje ni sedamdesetak godina od zbivanja, svi svjedoci i svjetska literatura krcata dokazima o naravi sistema koji zastupaju nije promijenila, nije samo naivno, već i ludo.

Točku na i stavit ćemo osvrtom stav kojim završava inače opravdana [kritika HDZ-a](#), objavljena na Facebook stranici „Živog zida“: "*Postoje ljudi koje ne zanimaju više priče o ustašama i partizanima. Postoje ljudi koji žive u 2016. godini, a ne u 1945. godini.*". Upravo takav pristup u velikoj je mjeri uzrok stanja cijele regije. Godina 2016-ta nije nastala ex nihilo, već kao rezultat povijesnog i kulturološkog razvoja čovječanstva. Upravo u tome - jer premnoge „ne zanimaju“ ustaše i partizani, jer se ne znaju ispravno postaviti spram povijesnih događaja i aktera koji su u osnovi neofašističke konfuzije suvremene *Hrvatske* - i jeste problem. Ne može se društvo graditi iz vakuuma, na nepostojećim temeljima. Tko kaže da ga ne zanimaju partizani - najsvjetlija demonstracija jugoslavenskog i hrvatskog antifašizma za vrijeme *2.svjetskog rata* (jer drugih antifašista nije ni bilo, ali zato antefašista na pretek!), njega ne zanimaju ni etički temelji suvremene civilizacije. Uхватite li se u zamku građenja "kuće" bez temelja, danas-sutra će se opet netko javiti sa floskulom: "*Postoje ljudi koji žive u 2116. godini, a ne u 2016. godini.*" Istinske ljude zanima svaka godina, kako bi iz nje baštinili najbolje za sadašnjost i budućnost svoje djece!

Hrvatska je, od državnog vrha naniže, prepuna lažova, licemjera i lopova. Oni koji šute i toleriraju ih, niti ne zaslužuju bolju kvazielitu. Ako još nisu [došli](#) po

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

komuniste, socijaldemokrate, sindikaliste,..., dali tek pripremaju teren? Tko će ga znati, možda sutra dođu i po tebe – iz čistog gušta za ovčetinom!

NEKOPIRATI

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>